

Lesy – objekty rekreace a vzdělávání

Spojení porostů a vodním a architektonickým prvkem

Typ vegetačního prvku – skupina solitér

Solitérní dřeviny

Okraje porostů, lemujících palouk

Skupiny keřů, doplněné stromy

Různé kompozice stromů a keřů

Příklad porostního okraje v krajině

Informační systém

Studánka Prosba lesa

Památník stromů

Studánka Leoše Janáčka

Informační tabule u NS

Informační tabule NS

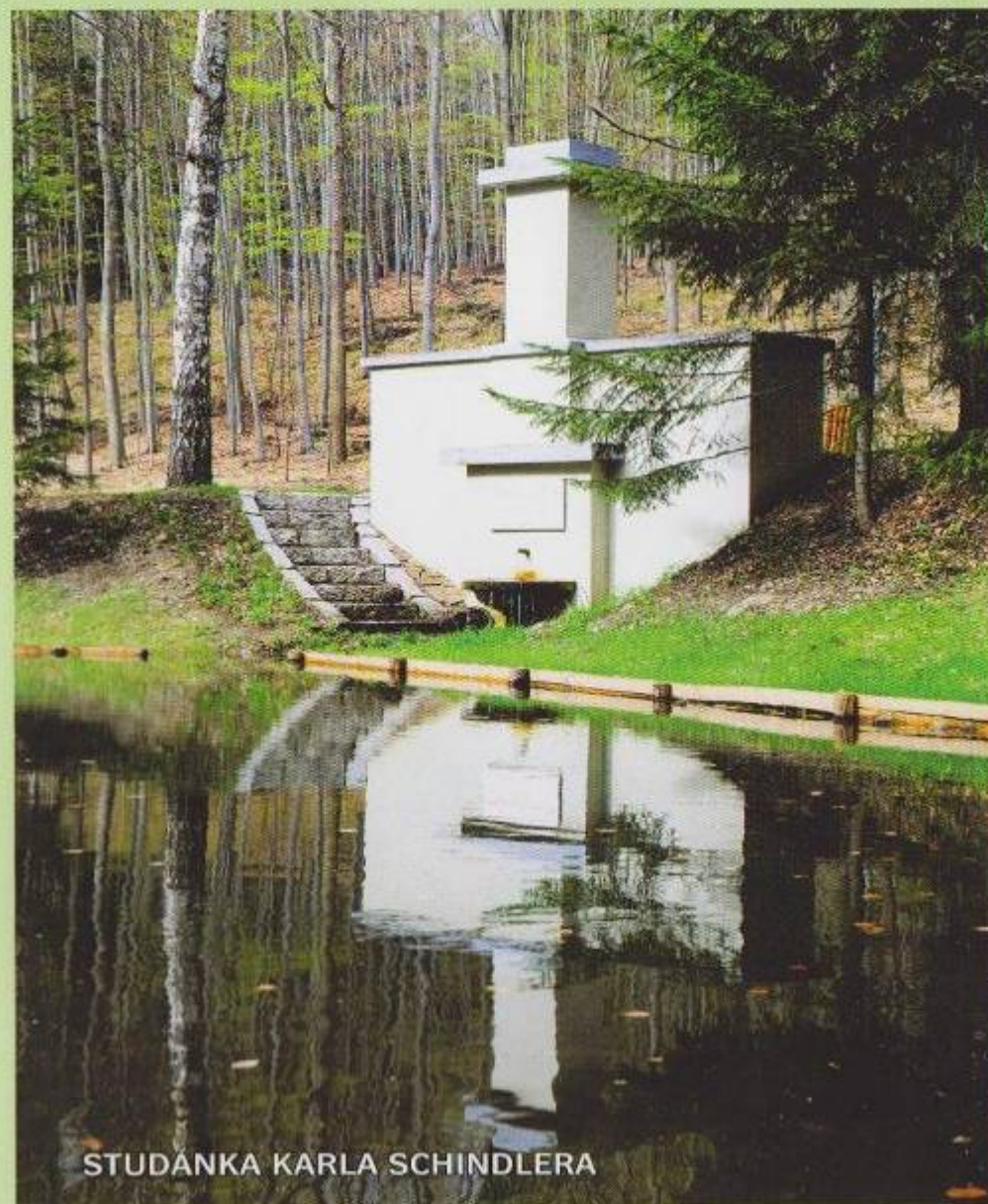
Památník J.Š.Baara v Klenčí pod Čerchovem - Výhledy

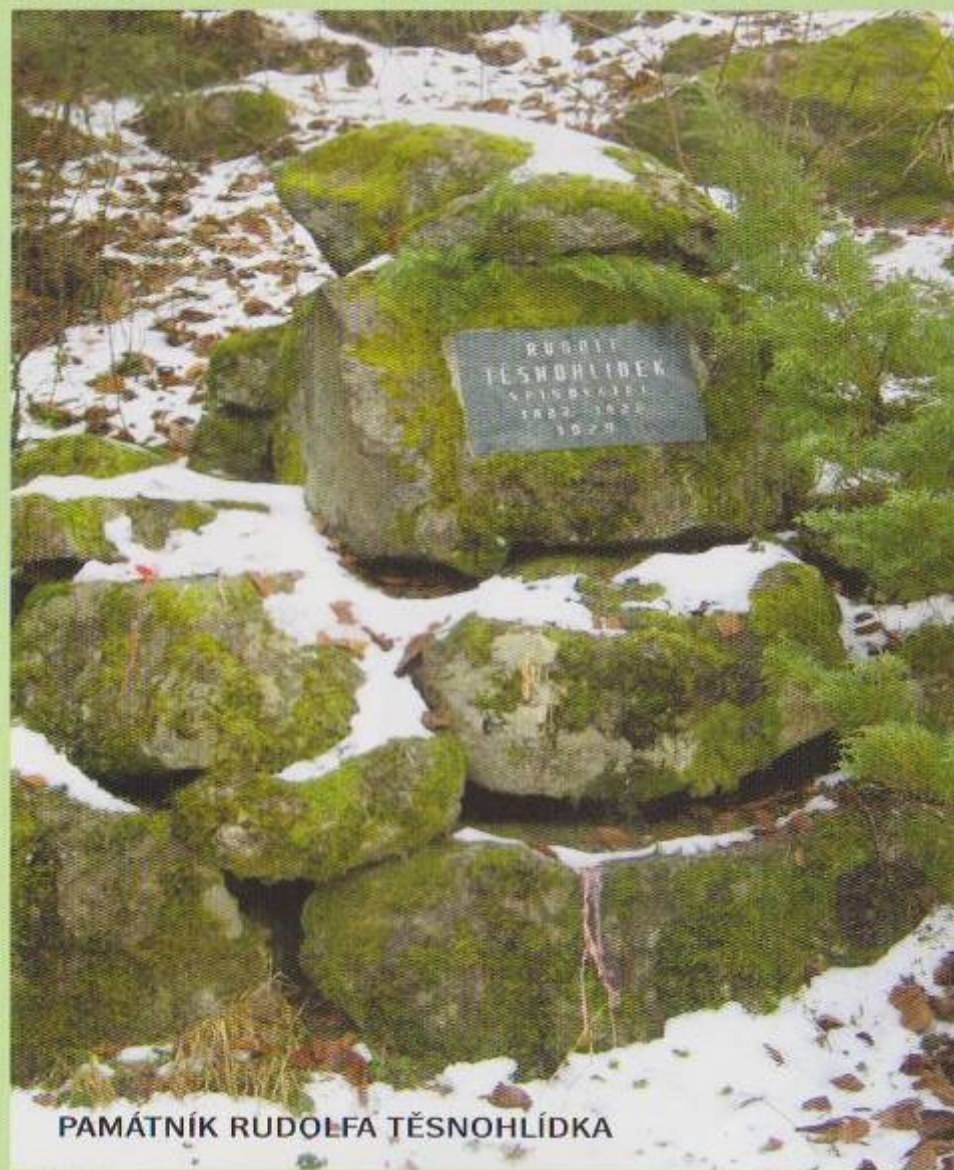

Lesnický slavín

PAMÁTNÍK JOSEFA RESSLA

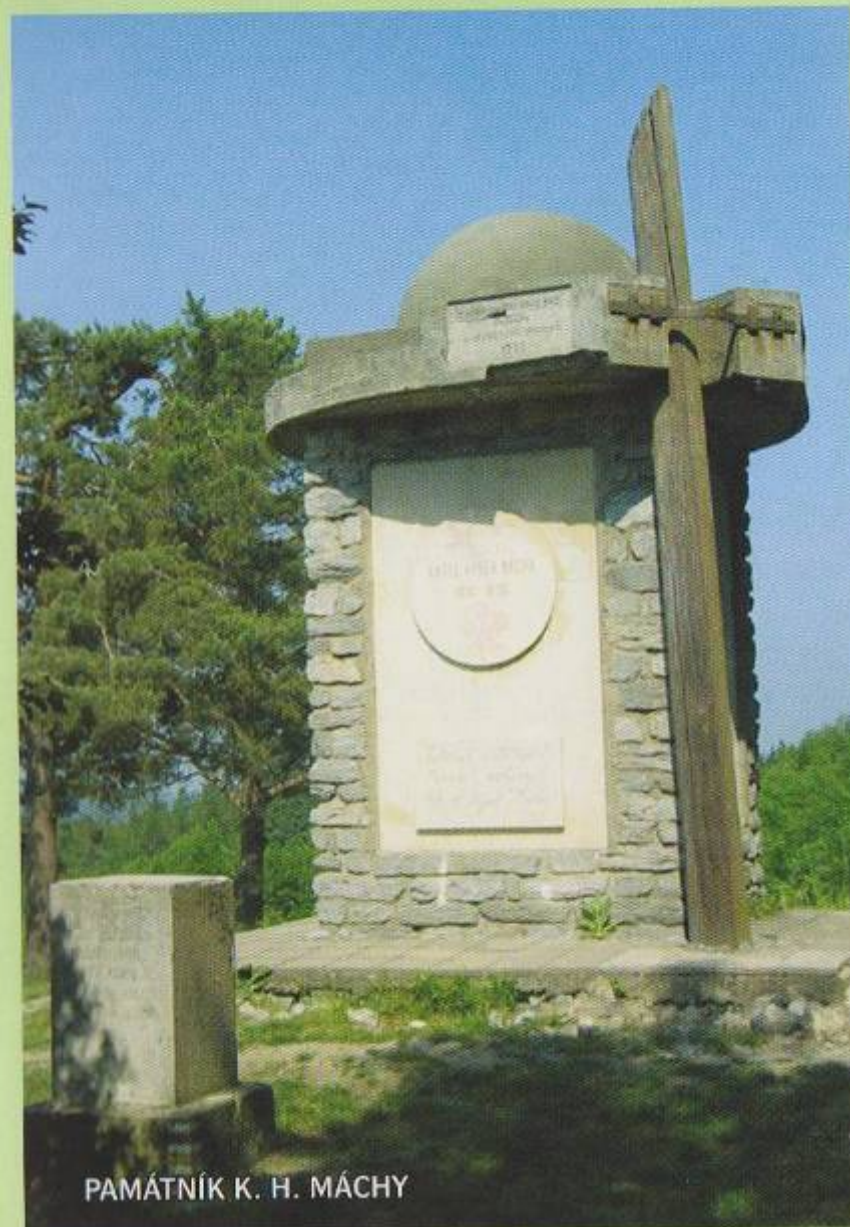

PAMÁTNÍK RUDOLFA TĚSNOHLÍDKA

PAMÁTNÍK UMUČENÝCH LESNÍKŮ

PAMÁTNÍK K. H. MÁCHY

Příklady dlouhé naučné stezky

Naučná stezka Rajnochovice- Pišková

Návrh tabule č. 1

Trasa NS:

Stezka začíná v Rajnochovicích u nádraží ČD a zavede nás až na Piškovou sedlo. Zde je možné pokračovat po stávající naučné stezce T.G. Masaryka, která vede do Valašského Meziříčí nebo po žluté turistické trase do obce Jarcová, kolem pískovcového skalního útvaru Jarcovská kula. Trasa má na 17...km 10 zastavení s naučnými tabulemi.

Podhradní Lhota

se rozprostírá v místech, jímž před dlouhou řadou staletí vévodily dva starobylé hrady - Šaumburk a Nový Šaumburk (Zubříč, Bašta). Nachází se v podhůří nejvyšší hory Hostýnských vrchů Kelčského Javorníku (865 m n.m). Je nesporné, že dějiny regionu sahají až do mladší doby kamenné, což dosvědčuje nález kamenného mlatu pod Šaumburkem. První písemnou zmínku o Podhradní Lhotě najdeme v listině

olomouckého biskupa Bruna ze Šaumburku v r.1272. Do našeho století vstoupila Podhradní Lhota jako typicky zemědělská obec, i když část obyvatelstva hledala obživu v průmyslových závodech. Katastru obce náleží 377 ha.

Přírodní park Hostýnské vrchy

Přírodní park Hostýnské vrchy byl zřízen dne 21. 4. 1995.

Důležitost parku je v ochraně krajiny a území. Patří zde celé katastrální území Rajnochovice a západní polovina katastrálního území Podhradní Lhota. Rozloha činí přibližně 98 km². Lesy patří převážně do bukového a jedlobukového stupně. Nejcennější části původních porostů, mající převážně charakter pralesů a suťových lesů patří mezi

zvláště chráněná území. V důsledku lesnického hospodaření byly na části území vysazeny smrkové monokultury. Na pastvinách a prameništích se vyskytují některé vzácné druhy rostlin (především druhy z čeledi *Orchidaceae*). Fauna je zastoupena běžnými středoevropskými druhy, ovšem najdeme zde většinu druhů obojživelníků, z avifauny se udržel např. jeřábek lesní, čáp černý, holub doupňák, sluka lesní.

Jeřábek lesní

Čáp černý

Holub doupňák

Sluka lesní

Prstnatec májový (*Dactylorhiza majalis*)

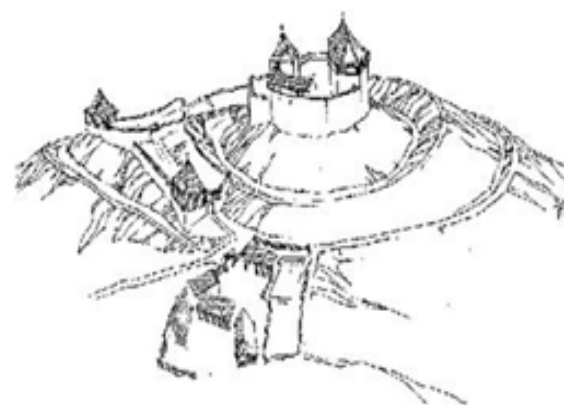

Naučná stezka Rajnochovice- Pišková

(Návrh tabule č. 3)

Hrad Zubříč (Bašta, Valy)

Podrobnější písemné zprávy chybějí. Nelze jednoznačně rozhodnout, zda se jedná jen o předsunuté opevnění hradu Šaumburka či o zbytek tvrze, nebo o sídlo některého z biskupských manů. V roce 1307 je v jedné biskupské listině označen jako Nový hrad. Byl založen na ploše ve tvaru nepravidelného oválu (délka 50 m a šířka 30 m) a obehnan plášťovou zdí, z níž je patrna jen základová část. Kolem zůstal zachován příkop a val, na jižní straně byl ještě další příkop a val.

Lesní železnice

Největším bohatstvím zdejšího kraje jsou dodnes lesy. Část těžby se dříve zpracovávala na šindel, tesala na stavební účely, v mlířích se pátilo dřevěné uhlí, dělaly se loukotě na kola, vyráběly se kolovrátky a strouhaly se louče na svícení. V letech **1904-1906 byla zbudována úzkokolejná lesní dráha v délce 8,3 km**, která vedla po úbočích od parní pily až do revíru nad Podhradní Lhotou. Jejím účelem byl svoz kulatiny a palivového dříví od Javorníka k pile. Lesní dráha měla také dva osobní vozy, které sloužily k nedělním výletům panstva. V době 1. světové války nebyla zajištěna dostatečná údržba, projevovaly se poruchy trati a docházelo i k vykolejení lokomotivy. Lokomotivní provoz byl proto zastaven a **v roce 1925 byla nařízena její likvidace.**

Parní lokomotiva ráno vyvážela prázdné vagóny, dolů pak naložené jely samospádem.

Naučná stezka Rajnochovice- Pišková Návrh tabule č. 4

Hrad Šaumburk

Biskup Bruno, rádce krále Přemysla Otakara II., budoval hrad Šaumburk jako správní centrum biskupské državy místo původního centra v Kelči. Uvádí se, že v roce 1400 byl Nový hrad Šaum-burk zastaven biskupem Janem XI. Herši Smetanovi ze Záhlinic a v roce 1406 Jindřichovi z Bystřice za půjčenou sumu 200 hřiven grošů. Za husitských válek se ocitl Nový Šaumburk v držení Zikmunda z Bítova a později jeho synů Mikuláše a Hanuše. Hrad Nový Šaumburk se stal od poloviny 15. století zdrojem častého neklidu, a tak jej v roce 1451 vykoupil moravský hejtman Jan Tovačovský z Cimburka za 650 hřiven grošů a jako sídlo lapků jej nechal pobořit. Po zániku tohoto hradu se správním centrem panství stala tvrz v Kelči, zbudovaná v roce 1456. Ke kelčské farnosti patřila Podhradní Lhota již odedávna

O průzkum se zasloužil v letech 1977-1991 PhDr. Jiří Kohoutek, CSc., z Ústavu archeologické péče Brno. Průzkumy prokázaly, že Šaumburk svou **rozlohou přes 6 500 m²** (délka 120 m, šířka 55 m) patřil k největším lokalitám svého druhu v našich zemích. Na ploše vlastního hradního jádra jsou dosud dochovány nepatrné zbytky obvodové hradby z lomového kamene. Dochován je také val s příkopem. Ze západní strany hradního jádra byl samotný vstup do vnitřních prostor - dodnes jsou zde patrné stopy po průjezdní hranolové branské věži. Jižním směrem od vlastního hradu se nachází uměle vybudovaná vodní nádrž (20 x 10 m), jejíž okolí zanechalo stopy osídlení trvalejšího rázu.

Rajnochovice

Rajnochovice jsou nejvýchodnější obcí a současně nejrozsáhlejší obcí okresu Kroměříž o rozloze 4 145 ha, leží v severovýchodní části Hostýnských vrchů v nadmořské výšce 420 m. Obec má 515 obyvatel. Obec byla **založena v r. 1721** na místě arcibiskupských hamrů **bačou Mikulášem Rajnochem**. Na hranicích katastru je možno spatřit hranečníky s arcibiskupskými znaky. Roku 1810 zde byla založena dílna na výrobu hrnčářského zboží tzv. "toufárna". Rázovitá "rajnochovská keramika" se zde vyráběla plných 80 let. Po zániku dílny se stala významným podnikem v obci pila, která byla postavena r. 1895 na místě staré vodní pily z r. 1813 a zaměstnávala asi 20 dělníků.

K přibližování dřeva na pilu sloužila místní lokálka, která byla v provozu od r. 1904 do r. 1925. Po ní zůstala malebná lesní cesta "štreka". K přibližování dřeva na pilu a pro pálení dřevěného uhlí sloužil potok v Rosošném, kde byla u pramene Fons - Theodori vybudována přehrada "klauza", kde se zdržovala voda při jarním tání a velké vodě a sloužila ke splavování dřeva. V obci se rovněž pálivalo a dodnes pálí dřevěné uhlí, kde klasické milíře byly nahrazeny postupně retortami a v současné době moderní kontinuální pecí. Obec se zapsala také do dějin v době 2. světové války, kdy se stala partyzánskou oblastí a sídlem partyzánské brigády Jana Žižky z Trocnova.

Barokní chrám narození panny Marie a sv. Anny byl vybudován olomouckým biskupem kardinálem Wolfgangem Schrattenbachem v r. 1716. Chrám je architektonickým skvostem, jeho návrh pochází od italského architekta G. P. Tencally. Nemá pro své ojedinělé pojetí v širokém okolí obdoby. Barokní chrám bývá pro svou majestátnost nazýván „valašskou katedrálou“.

Přírodní památka Skalka – Polomsko

PP Skalka-Polomsko se prostírá na příkré travnaté stráni zčásti zarostlé keři a stromy, se sklonem asi 45 stupňů, s jihozápadní expozicí, 500 m severně od obce Rajnochovice v Hostýnských vrších.

Cíl ochrany:

1. Ochrana fragmentů teplomilných rostlinných společenstev (s kakostem krvavým-uvedený v Červeném seznamu cévnatých rostlin ČR)
2. Ochrana stanoviště silně ohroženého druhu - vstavače mužského

Kakost krvavý

Vstavač mužský

Vstavač bledý

Vřesoviště Bílová

Jalovec obecný (*Juniperus vulgaris*)

Přírodní památka Vřesoviště Bílová představuje fragmenty podhorského vřesoviště s jalovci v Hostýnských vrších. Je situována na mírném, převážně jihovýchodním svahu vrcholu Klínce (667 m n. m.) u chatové osady Bílová.

Vřes obecný (*Calluna vulgaris*)

Pupava bezlodyžná

(*Carlina acaulis*)

Plavuň vidlačka

(*Lycopodium clavatum*)

Rajnochovická keramika

Na počátku 19. st. vznikly na východní Moravě v **Loukově, Mikulůvce, Lázech a Rajnochovicích** malé keramické dílny, jejichž výrobky, velmi těžko rozlišitelné, bývají v odborné literatuře označovány pod společným názvem nejznámější dílny rajnochovická keramika. Jsou výrazem drobného průmyslového podnikání v období rodícího se kapitalismu, ale na rozdíl od např. textilních manufaktur nenavazují na starší řemeslnou tradici. Důvodem jejich založení v odlehlém prostředí pasekářských vesnic byla možnost **získání levného paliva** v rozsáhlých lesích hostýnských hor i za cenu, že většina surovin potřebných k výrobě se musela dovážet. Hospodářská krize v 70. letech 19. st. znamenala zánik pro keramické dílny, které nebyly schopny ustát novou konkurenci a nevyhovovaly již vkusu spotřebitelů.

Kalamář**Talíř mělký osmihranný, po okraji výzdoba v podobě girland, na dně dubové listy****Džbán znázorňující scénu se starým koněm**

Obec Oznice

Minulost:

Historie obce se váže k roku 1376, kdy se dochovaly první písemné zprávy o obci. Oznice byla součástí lenního statku Arnoltovice (později Valašské Meziříčí). Asi v 15. století byla obec zpustošena a zanikla. V roce 1663 se tu znovu usadilo devět chalupníků, kteří utvořili paseky a založili pole. V dalších letech obec vzrůstala rozdělováním pasekářských usedlostí a zakládáním nových. Obec patřila k nejhudším valašským obcím. Obyvatelé si přivydělávali pletením metel a výrobou valašské obuvi - krpců, trakařů, saní, dřevěného nářadí.

Geografická poloha:

Obec Oznice leží v okrese Vsetín, jihozápadně od Valašského Meziříčí, v údolí Hostýnských vrchů kolem potoka Oznička. Katastr obce má rozlohu 613 ha, území obce je charakteristické svými značnými výškovými rozdíly. Domky a usedlosti jsou zčásti roztroušeny na úbočích údolí, novější zástavba se soustředila kolem školy ve středu obce. Nejvyšším místem na katastru obce je hřeben Hostýnských vrchů na severním okraji katastru v nadmořské výšce 578 m.n.m., střed obce leží ve výšce 380 m.n.m. Více než polovina území obce je pokryta lesy. Vrchy, které obec obklopují, nesou názvy Zámčisko, Vápenka, Pišková, Kužel Plecháčka, Lámaň, Podhoří, Škaredky, Dlouhá Hůra, Palések, Horecka, Štěpánův Kopec. Jednotlivá místa katastru obce měla své názvy, z nichž některé zanikly, jiné dosud existují, např. Fagoška, Rytviska, Podhoří, Nivka, Crhová, Uhliska aj.

Historická zvonice se dvěma zvony

Kamenný kříž z roku 1906

Naučná stezka Rajnochovice- Pišková

Návrh tabule č. 10

Právě se nacházíte na poslední zastávce NS Rajnochovice- Pišková, z tohoto místa můžete pokračovat do Valašského Meziříčí po stezce T.G. Masaryka nebo do obce Jarcová

Při horském hřebenu v lokalitě "Na pasekách" se nachází pomník císaře **Františka Josefa I.** Jde o pískovcový blok s nápisem Kaiser Franz Josefs - Höhe 1898. Z tohoto místa císař přihlížel vojenským manévřům na přilehlém svahu a přijímal hlášení svých ordonancí.

Životopis Františka Josefa I.

Rakouský císař, český a uherský král František Josef I. se narodil 18.8.1830, jako syn Žofie Bavorské a

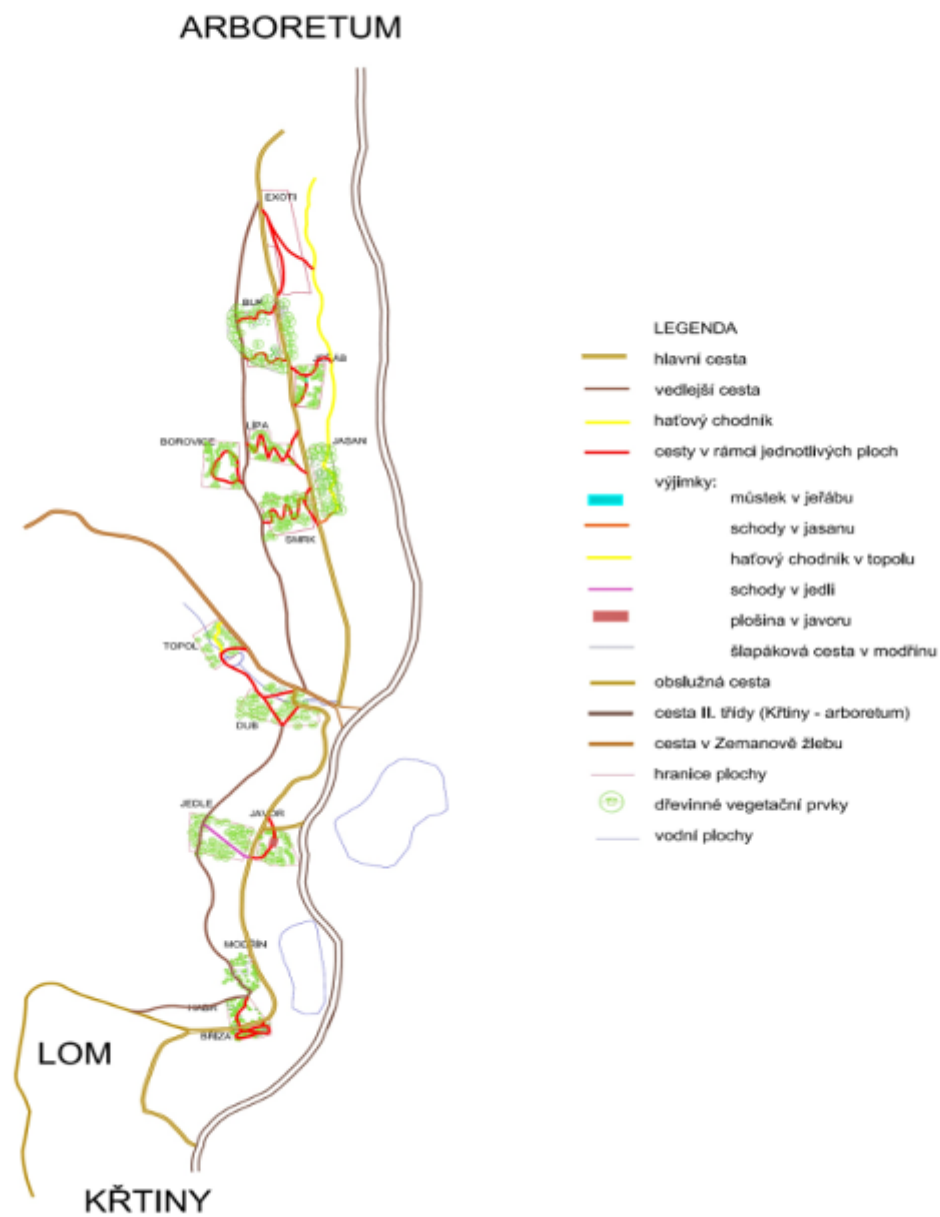

Františka Karla. Byl vychováván svou ctižádostivou matkou jako císař. Už jako třináctiletý nastoupil službu plukovníka v armádě. V osmnácti nastoupil na trůn. Během své vlády potlačil revoluci, obnovil velmocenské postavení Rakouska v italské a německé oblasti. Ve vnitřní politice odvolal ústavu, obnovil absolutistické zřízení a sám převzal vládu v roce 1852. Nesprávná kalkulace přivedla Františka Josefa do války s Francií a Sardiníí / 1859/. František se jako vojevůdce příliš neosvědčil. Po několika porážkách mocensky vyklidil italskou oblast a nedokázal zabránit vzniku italského státu. Po roce 1867 se monarchie rozdělila na dvě části. V roce 60. výročí císařova nástupu na trůn došlo k anexi Bosny a Hercegoviny, která vyvolala mezinárodní krizi. Šest let na to vypukla první světová válka. František Josef I. měl s Alžbětou Bavorskou čtyři děti.

Zemřel po 68 letech vlády 21.11.1916. Je pohřben v kapucínské kapli ve Vídni.

Pomník Františka Josefa I.

PŘEHLEDOVÁ MAPA CESTNÍ SÍTĚ, M 1: 2 500

CHVÁLA BOROVICE

A diagram of the human digestive system. Labels on the left side include: MOUTH, PHARYNX, ESOPHAGUS, STOMACH, SMALL INTESTINE, LARGE INTESTINE, and RECTUM. Labels on the right side include: LIP, SALIVARY GLAND, PANCREAS, GALLBLADDER, and ANAL CANAL. The diagram shows the path of food from the mouth through the various organs to the rectum and anus.

Životaschopnost a kontinuita.

A map of the United States with numbered circles indicating the number of people in each state who have been arrested for driving while intoxicated. The numbers range from 1 to 18.

-
- 8

Jehlice jsou dlouhé a ve svazcích (po 2, 3 – 5); nerozpadavé šišky zrající dva až tři roky; stanovištní nároky: suché písčité stanoviště

DUB (QUERCUS)

OBECNĚ

Dub (Quercus) je početný rod zahrnující více než 450 druhů jednodomých, opadavých nebo stálezelených stromů, původem hlavně ze severního mírného pásma. Jsou to krásné, mohutné řidší a pozdě rašící stromy a dosahující výšky až přes 30m. Kořenovou soustavu mají mohutnou, hlubokou. Dřevo je tvrdé, těžké, odolné ve vlhku. Listy mají většinou laločnaté. Nažka (žalud) je uložena v miskovité čížce. Duby jsou světlomilné a nejlépe jim prosívají hluboké, živné a vlhčí půdy. Poměrně dobře snášejí sucho. Snáší znečištěné ovzduší. Dosahují vysokého stáří a

LÉČITELSTVÍ

Kůra dubu letního (Q. robur), která má díky obsahu kyseliny tříslové silně stahující účinek, se tradičně přidávala do čaje proti průjmu a dysenterii a k vnějšímu použití nalézala uplatnění při léčbě hemeroidů, zanícených dásní, ran a ekzémů. Odvar z žaludů a dubové kůry býval považován za vynikající protijed při otravě.

HISTORIE

Podle legendy našel král Karel II. V roce 1661 po své porážce v bitvě u Worcestru útočiště v dubu. Stromu se začalo říkat Královský dub a od Karlova znovu dosazení na trůn 29. května 1660, což byl zároveň den jeho narozenin, se toto datum oslavovalo jako Den Královského dubu.

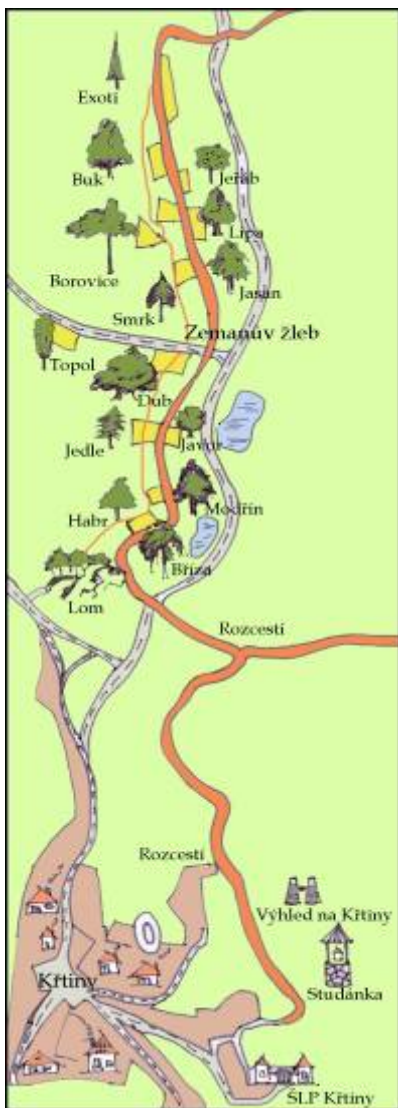
PRAKTICKÉ VYUŽITÍ

Sasové i další národy hojně praktikovaly volnou pastvu domácích zvířat v lese, aby se prasata, dobytek a ovce nakrmily žaludy a bukvicemi. Pastva v lese hrála od nejstarších dějin významnou roli v zemědělských hospodářských systémech všude, kde byl rozšířen dub. A ve středověku se cena zalesněné krajiny odhadovala podle počtu prasat, která byla s to se na ní volnou pastvou uživit (v 15. století platili dokonce poddaní zvláštní daň za pastvu prasat v lese, tzv. „povepřné“).

Korek je ohnivzdorná borka, kterou je možno každých devět let (jakmile strom dosáhne 25. roku svého věku) loupat z živého korkovníku (Q. suber). Používá se k výrobě zátek do vinných lahví a z méně kvalitní sorty se zhotovují izolační materiály a podlahové krytiny. Střední délka života dubu korkového je 150 až 200 let a průměrný strom poskytne během jedné aktivní sezóny dost borky na 4000 zátek.

í lesní podnik
rykův les

NADVLÁDA A MOC

Stežka Chvála stromů, nacházející se na území Školního lesního podniku Křtiny, seznámí návštěvníky se základními rody dřevin. Výchozím bodem stezky se sídlo Školního lesního podniku, odkud se cesta ubírá k jednotlivým plochám dřevin.

Na každém ze 14 palouků jsou prezentovány vybrané druhy dřevin. Jedná se o sbírky rodů nejen ve své domácí podobě, ale jsou zde prezentovány i cizokrajné druhy a zajímavé kultivary. Těchto 14 palouků je propojeno systémem chodníků a cest, které návštěvníky dovedou až k arboretu Křtiny.

MYSLENKA STEZKY CHVÁLA STROMŮ

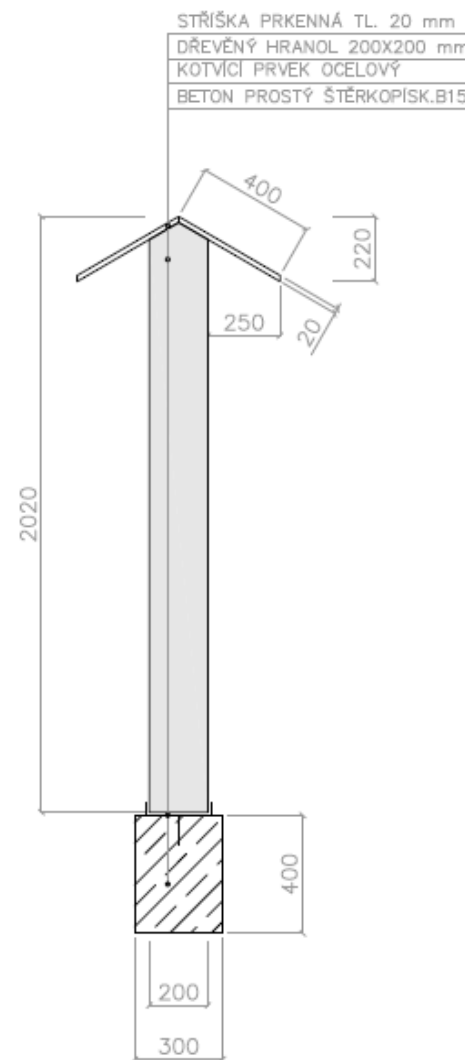
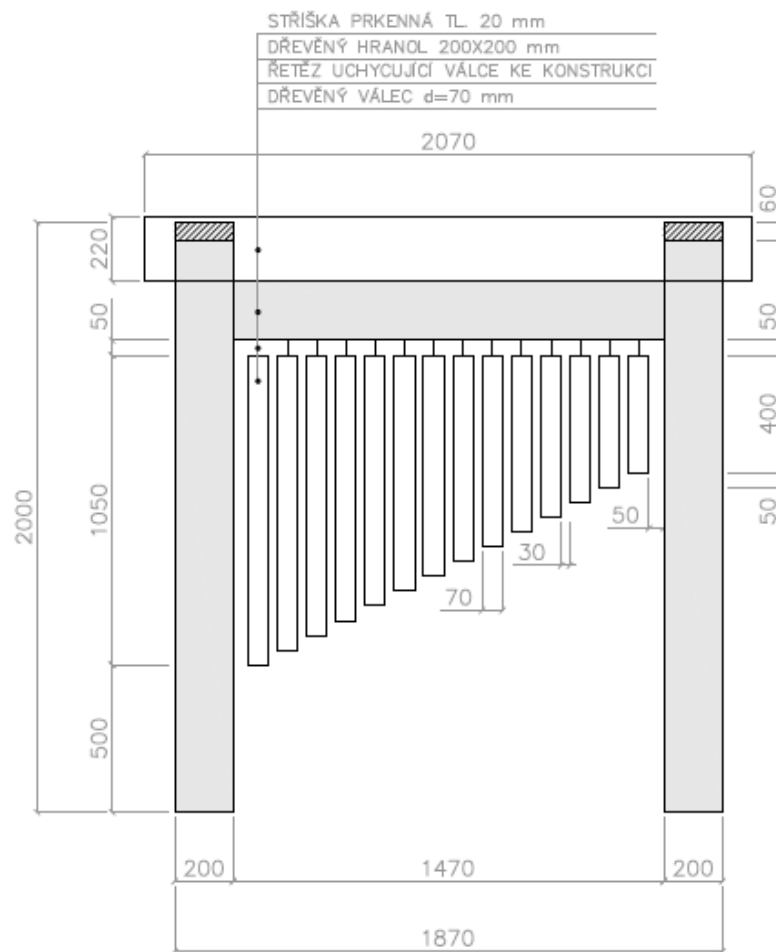
Projekt vychází z myšlenek pana profesora Otruby, jejichž cílem je "zkrášlování lesa". Původní název zamýšleného projektu "Křížová cesta stromu" byl později pozměněn na "Chvála stromu". Jak je z názvu patrné, záměr vyjadřuje velkou úctu člověka ke stromům. Vyplývá to i z toho, že se v průběhu věků vyvinul zvláštní vztah mezi člověkem a stromem, mezi dvěma živými bytostmi, z nichž jedna po staletí „vztahuje své ruce ke hvězdám“, zprostředkovává jako anténa jakési spojení mezi kosmem a Zemí, a ta druhá, ve své pomíjivosti, zde hledá ochranu a zprostředkování. (Otruba, 2002)

Dřevěná zvonkohra

ZVONKOHRA ČELNÍ A BOČNÍ POHLED

M 1:20, A4

Místo pro odpočinek s informační tabulí

Informační tabule u přírodní památky

Přírodní památka Květné jezero byla vyhlášena v roce 1956 jako významná lokalita řezanu pilolistého (*Stratiotes aloides*) a leknínu bílého (*Nymphaea alba*). Představuje menší vodní plochu (mrtvé rameno) v údolní nivě řeky Dyje.

Lokalizace PP Květné jezero

Ostřice štíhlá

Kyprej obecný

Šmel okoličnatý

Leknín a řezan se v dnešní době na území přírodní památky nevyskytují. Je to způsobeno regulací řeky Dyje, která proběhla v 70. letech minulého století. Tímto zásahem do krajiny přestala být slepá ramena řeky trvale zásobena vodou a začala se zazemňovat. Kvůli rozdílnému přírodnímu prostředí mnoho z původních druhů vyhynuly a místo zaplnily rostlinné druhy, kterým dané životní podmínky vyhovují.

Řezan pilolistý

Kvěť řezanu

Leknín bílý

Kvěť leknínu

V roce 2008 proběhla regenerace a staré říční rameno bylo odbahněno. V plánu péče o tuto unikátní lokalitu je snaha postupnými úpravami obnovit vodní režim a navrátit do území druhy, kvůli kterým byla přírodní památka v roce 1956 vyhlášena.

Dnes břehy tůň tvoří porosty vysokých ostřic, zejména ostřice štíhlé (*Carex gracilis*) a ostřice banátské (*Carex buekii*), které doprovází karbinec evropský (*Lycopus europaeus*), kyprej obecný (*Lythrum salicaria*), šmel okoličnatý (*Butomus umbellatus*), pryšec bahenní (*Tythymalus palustris*) a další.

Přírodní památka a její okolí je rájem hmyzu, obojživelníků, plazů, ptáků i savců. Vyskytuje se zde například kozlíček (*Oberea moravica*) mravenec lužní (*Liometopum microcephalum*), tesařík obrovský (*Cerambyx cerdo*), roháč obecný (*Lucanus cervus*), páchník hnědý (*Osmoderma eremita*). Z obojživelníků zejména blatnice skvrnitá (*Pelobates fuscus*), skokan skřehotavý (*Rana ridibunda*), skokan zelený (*Rana esculenta*) a čolek obecný (*Triturus vulgaris*).

Menší druhy ptáků jsou zastoupeny lejskem bělokrkým (*Ficedula albicollis*), lejskem šedým (*Muscicapa striata*), žluvou hajní (*Oriolus oriolus*), a slavíkem obecným (*Luscinia megarhynchos*). Na starých dubech hnízdí čáp bílý (*Ciconia ciconia*), luňák hnědý (*Milvus migrans*), nebo ostříž lesní (*Falco subbuteo*).

Ptačí rezervace

Díky výhodné poloze a dobrým přírodním podmínkám byla jižní Morava osidlována už od pravěku. Člověk začal přetvářet krajinu. Kde to bylo možné vyklučil les a založil pole. V místech, kde přírodní podmínky nedovolovaly pěstování polních plodin, byly pozemky obhospodařovány jinak.

V okolí slepých ramen řeky Dyje přetvořil člověk lesní porosty v louky, kterým nevadily časté jarní záplavy.

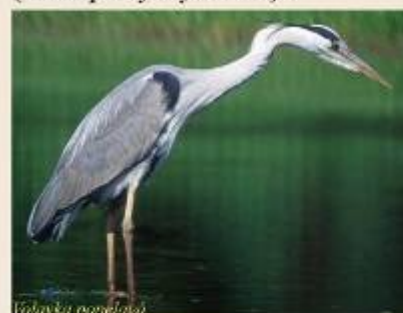

Soustavnou lidskou činností se na těchto lokalitách vytvořila druhově velice cenná rostlinná společenstva. Můžeme nalézt druhy jako kosatec sibiřský (*Iris sibirica*), kohoutek luční (*Lychnis flos-cuculi*) či srpici barvířskou (*Serratula tinctoria*).

Kdyby člověk přestal tyto pozemky obhospodařovat luční společenstva by zanikla a postupem času by na místech luk opět vzrostl lužní les.

V oboře Obelisk louky mnohdy navazují na porosty rákosin v mrtvých ramenech. Jsou doprovázeny "hlavatými" vrbami, které svoji typickou podobu získaly každoroční potřebou mladého proutí.

Tyto segmenty krajiny si oblíbila celá řada živočichů. Při troše štěstí můžeme narazit na celou řadu druhů vodních ptáků například volavku popelavou (*Ardea cinerea*), lysku černou (*Fulica atra*) či kachnu divokou (*Anas platyrhynchos*).

Rákosiny jsou výborným úkrytem pro bažanta obecného (*Phasianus colchicus*). Na loukách můžeme vidět králíka divokého (*Oryctolagus cuniculus*) i zajíce polního (*Lepus europaeus*).

Kouzla lužního lesa

Lužní les tvoří zpravidla jilmové a topolové doubravy a jasaniny s převahou dubu letního (*Quercus robur*) a jilmu habrolistého (*Ulmus minor*), který však v posledních desetiletích ustoupil na jižní Moravě jasanu úzkolistému (*Fraxinus angustifolia* subsp. *danubialis*). Hlavními dřevinami jsou kromě dubu a jilmu i jasan (*Fraxinus*) a topol (*Populus*).

Keřové patro je tvořeno dřínem obecným (*Cornus mas*), střemchou hroznovitou (*Prunus padus*) a zmlazenými dřevinami stromového patra.

Tvrký luh je rozšířen v říčních úvalech a nížinných pánvích v nejteplejších oblastech České republiky. Půdy jsou těžší, jílovité a živné.

Bylinné patro je bohaté na jarní aspekt, kdy můžeme vidět kvést zejména česnek medvědí (*Allium ursinum*), dymnivku dutou (*Corydalis cava*), sněženku podsněžník (*Galanthus nivalis*), orsej jarní (*Ficaria verna*) a křivatec žlutý (*Gagea lutea*).

Lužní les potřebuje ke své existenci pravidelné nebo občasné záplavy. Ohrožení představuje zejména narušování vodního režimu krajiny. Nešetrné odvodňování krajiny probíhalo v 70. letech minulého století (regulace řeky Dyje, výstavba Novomlýnských nádrží).

Ke způsobům, jak zlepšit přírodní podmínky lužního lesa patří citlivé revitalizace říčních systémů a umělé povodňování na místech s omezenými přirozenými záplavami.

Houbaření – druh aktivní rekreace

ČTYŘI GRACIE

PER ASPERA AD ASTRA